

Samen kerken.....

Modern vasten.

Het is geen nieuwsitem. Hooguit wordt gemeld dat het carnaval is en dat de optochten vanwege de harde wind niet door kunnen gaan. Maar verder. Heeft u gemerkt dat de vastenperiode is aangebroken? Velen van ons in ieder geval niet. Het begin van de Ramadan is wel nieuws. Wellicht ook omdat de onze moslimbroeders en –zusters heel bewust en overtuigd deze periode van vasten, onthouding en inkeer beleven. Het is voor hen een hele belangrijke maand, die alles te maken heeft met hun geloof, hun identiteit. Hoe anders is het met mensen die christen zijn en die in de veertigdagentijd worden opgeroepen om zich door middel van vasten, onthouding en bezinning voor te bereiden op het grote feest van Pasen waarin de verrijzenis van Jezus Christus wordt gevierd. Carnaval, het feest voor de vastenperiode waarin afscheid genomen wordt van het vlees (daar komt het woord ‘carnaval’ vandaan) wordt graag gevierd en met overgave. Maar het waarom en het waartoe is weg.

En toch zou het voor ons als Nederlandse maatschappij best eens goed zijn, om een stapje terug te doen: minder consumeren, minder gejaag en gehaast, minder aandacht voor het beeldscherm van televisie, computer, laptop of mobiel, maar meer aandacht voor elkaar, voor medemens. Want vasten is niet alleen het jezelf iets ontzeggen, maar juist ook iets doen.

Afgelopen week was in nieuws dat oude, eenzame mensen, worden opgebeld. Het blijkt dat in onze samenleving vele mensen zo eenzaam zijn dat ze maar één keer in de maand echt iemand spreken. Sommige mensen gaan zelfs naar de supermarkt, niet omdat ze nu zo nodig iets nodig hebben uit de schappen, maar omdat ze verlegen zijn om een praatje! Mensen worden gebeld om een stem te horen, zodat de eenzame mens het idee heeft dat er een medemens is die aandacht voor ze heeft. Hoe goed het initiatief ook is, alle lof, maar het is toch eigenlijk een schandvlek op onze maatschappij dat het nodig is.

Waarom zouden wij als samenleving die tijd van de vasten, niet gebruiken om ons bewust te worden van onze taak als medemens! De veertig dagen voor Pasen gebruiken om meer aandacht te besteden aan onze medemens die eenzaam is, de medemens die afhankelijk is van een uitkering en daardoor in een isolement raakt, noem maar op. Er zijn zoveel situaties die ons allemaal bekend zijn en waarin wij als medemens veel voor elkaar kunnen betekenen. Als we het zouden doen, zou de samenleving er anders uit zien. Ik weet dat er velen zijn die zonder veel ophef heel, heel veel goed doen. Hen wil ik een groot compliment geven, maar er zijn er ook velen die vooral bezig zijn met hun eigen leven, hun eigen wereldje. Voor hen zou de oproep van de vastenperiode een stimulans mogen zijn om uit de cocon te komen en te zien waar ze anderen kunnen helpen; hoe zij medemens zouden kunnen zijn. Als dat eens massaal zou gebeuren, zou dat een nieuwsitem zijn?

Marc Oortman, pastoor